

итъ до выдержанія рѣчної контрибуціи 221,000—680,000 ар., маючи запомочи хоробрѣтъ патріотичныхъ поборниковъ Демократической реформы: реформы, которая выходила изъ пересидченияничимъ и до ший не ослабленного, что селяне и дотеперьшнаго, старого податку понесяти не мають силы.

допись.

Зъ Коломыѣ д. 19 лютого. (Кто
розвівся? кло драздитъ?) (Коць.)

Що і у нась із Коломышъ чогось подбіного домагаються, можна дуже ясно вичитати ізъ кореспонденції до „Dziennika Polsk-ego”, написаній ізъ Коломышъ відъ д. 7 лютого а поміщеній ізъ 32-го числа въ сені газеты д. 10 лютого с. р. Въ той кореспонденції факти повнокривано, нечіроно представлено, а то ізъ той ціли, щоби власть школину ізъ блудъ зиропадити, по просту щоби обманути, а Русиновъ-учительчи оклеветати, представляючи ихъ якимишь ворохобниками, а ізъ додаткъ щоби публіку польську противъ нихъ розъярити. Нашъ кореспондентъ такъ начинавъ: „Spieszę wasz donieś, że był tu inspektor szkolny S. przez trzy dni, jednak nie tyle dla zwidzenia szkoły, gdyż to było rzeczą uboczną, lecz wiecej szło mu o zbadanie kwitnącej w gimnazjum tutejszem

propagandy russkiej. Czy rzecz zbadal do-
kladnie, nie wiemy — a o ileśmy zasły-
szeli, stało się to tylko nie urzędowem, lecz
przyjacielskiem napomnieniem dla tych a-
postołów, skutkiem czego ci panowie tro-
chę ostrożniej będą swe dzieło prowadzić
i mniej zapewne będzie rozhovoru w mu-
rach gimnazjalnych". Otkęszy elona korre-
spondenta wywiałycać pam' i peresiegać
chacząc ilość, że istiniu na Rusiniby
wosłano komisję, a imieniu widno tos elobny: „jednak nie tyle dla zwidzenia szko-
ły, gdyż to było uboczną rzeczą, lecz szlo
o zbadanie kwitnącej w gimnazjum tutej-
szem propagandy russkiej"; baczimo, że
panu korresponduentu znawcy linnie byt' Ru-
siniby, którychu i inspektorzy peresluzu-
chawali, o co chodilo, bo Rusinu-uchitel'

шточокъ, рѣчъ мала, жъ легкимъ сердечкомъ
можна его выдати, но тіи дробиницѣ раз-
вить даутъ подставу существованія вѣ-
щанія институцізмъ, що живучи, даютъ
внѣти о нашомъ житію моральному, искъ
серце, що бѣся изъ груди, да виагти ви-
шого физичнаго житія! Але кромѣ тогоже
всего скажь намъ заперечить, що и подъ
виглядомъ вибѣшнаго виду концертъ не
удався? Не согрѣшено противъ порядкови-
и честнотѣ, заховано правила прилично-
сти и этикеты, показалисько наши смаки
естетичнѣи и разумѣніе рѣчи, высту-

илено обслідують цивілізації, по європейськи! Доказъ тому, що нафти, Польки, монети, никто въ нихъ не мгътъ и сльбоди народы скласти (бо похвалу укажалибы за неприличну). Показалисько, що мимо непримічаныхъ обстоятельствъ позагою и тактомъ потрафимо здобути себѣ приналежнє становище, а на інші почтань и уважанье; показалисьмо дальше, що не потребуемо убѣгатися до нетолерантії, показалисьмо такъ политичній Концертъ — дробниці, а однако и ненавірний Тома мгобы пересвідчиться, що если же не дрімота наша, то наша неуправедливість несмѣдеть, бракъ почути силъ и ведовіріе до себе самихъ не дають намъ виступати публично, замани- фестувати наші силы, нашу жизнь, — що лише въ нась самихъ вина, если о нась и мы самі про себе забули.

насъ и мы, самъ про себѣ забыли.
Такъ, Подольяне, схаменѣмся, сполу-
чимъ наши силы, не терпимо ить на
внутренній межи собою борбы, на
без-
мыслій визимій суперечки и безрозвумій
споры, не оглядимося на птицю помочь,
иъ настъ самыя есть наше житѣе, наша
будучность народна. Скрышаймоси визимо
матеріально и морально, а епонятія
слова нашего сибіана: „иъ свой хатѣ
своя праща и сила и юлї“.

не могутъ сказать, чи лишь для нихъ п. инспекторъ приѣхалъ, чи для листра-
циі. Зъ дальшихъ слѣдъ: «съ ггесъ зва-
dal dokladnie, nie wiemy, а о неѣмъ за-
slyszeli, stało się nie urzadowem lecz rzy-
jacielskiemъ промпненiem dla tych aposto-
lów», видимо незадоволеніе корреспондент-
емъ поступованиемъ п. инспектора, отъ котрого
бы п. корреспондентъ желая претоколиро-
ваго трактованія рѣчій неизвестныхъ со-
вѣтъ до школы. Абсолютно чрезду хованыхъ учителейъ есть того рода, що
я стороны властей не належитъ имъ не-
то-юща кара, но наѣть найменша нагана.
И такъ п. Гр. учитель русскаго языка из
гимназіи дѣлаетъ все тое, что кого становище
вымagaетъ, именно ширить въ легальныхъ
границахъ руское слово въ школѣ и по-
школю. Колибы бы никакие поступанія
заслуживали себѣ на званиѣ шѣлкомъ
сравѣдливый отъ своихъ землякъ, що
не сподѣялся согласно своему задачѣ. Пант-
П. предсѣдатель одного изъѣмъ исполните-
льного тои, драматичнаго сподѣяниѧ, со-
вѣтно обвязки вложеній на него товари-
стовъ. Що до п. Р. показалася клевета
найчорѣйшою, бо бѣзъ, хоть сердцемъ и
душею Русагъ, но въ браку чесу не мѣ-
шавши до ничего и до извѣдного руского
товариства не належитъ. Понеже прото-
учителъ гимназіальныйничего противоза-
коиного не робятъ и не робили, дѣятъ
и п. инспектору не мѣгъ довѣдатись
нихъничего злого.

Але о що ходить п. кореспонденту и его адгерентамъ, бачимъ ть дальшихъ слвъ: „ci panowie trochę ostrożniej będą swe dzieło prowadzić i mniej zapewne będą dzie rożnoucoru w murach gimnazjalnych“ Отъ чого захотѣлся нашимъ панамъ Полякамъ! Понеже Русины-учителѣ из гимназій свои обовязки совсмъ спозилють съ учениками икои небудь народності беспарціально обходите, жадныхъ спорѣть ии диспуты политичныхъ, нигде и проходить, — що можуть тіи „tożnogowu“ означати? Рѣчь иена, що руске слово еказаше учителемъ-Русиномъ до колеги учителя-Русина значить себѣ тоżnogowomъ Панове учителї-Поляки хотятъ черезъ кореспондента до Dz. Pol. заказати учителя Русинамъ, щобы въ будынку гимназіальномъ мески собою не говорили по руски. Ну, и трубантъ панове Поляки о „толеранцїи польской“ ии противенстїи до неї толеранцїи нѣмецкої та россійскої. Однакъ мы бачимъ, що ани Нѣмцѣ ии Познаньщингї, ани Россіяне якъ королеви стїи не домагаються того, щобы учителя Поляки до учителя-Поляка ииакше говорили, якъ по польски, и то еще приватнѣ — не урядово! У насъ за абсолютныхъ десpotичныхъ часобъ не домагаюся тогъ для нѣмецкого языка, чого теперъ якъ комізійской гимназії для польского панови.

Слѣдующій уступъ кореспонденціи
сей *succus et sanguis* мудрости и коре-
спондента, а заразомъ актъ изнѣды и за-
кідъ теперѣшній дирекціи гимназіальнѣй-
перенесеній ложню и перекручованьемъ
факту, оси икъ звучить: „Niektórzy je-
duak pomimo nakazu czы rady z gory
draźnią dalej jak przedtem spokojnych mie-
szkańców miasta. Oto dnia 2 lutego odegra-
tu w izraelickiem kasynie ruski teatr am-
atorski złożony z różnego rodzaju profeso-
rów dwie komedyjki i nichy zresztą nie
bylo w tem tak zdrożnego, gdyby nie inny
wybryk znów profesora gimnazyjnego
Po teatrze bowiem zabrano się do tańców
i tańczono dość ochozo, ale gdy przyszła
ochota z kolei potańczyć mazura i już pary
uszykowały się, występuje ów profesor
mówiąc, że on jako hoscipodar zakazuje tań-
ciuwanego mazura a każe grać kołomyjkę
Nawet Rasini oburzeni tem postępowaniem
nietańcownego pedagoga zaczeli mu perswa-
dować, a byli miedzy nimi także jego „po-
bratymci tutejsi“ — ale to nie nie pomogło
więc po odtańczeniu kołomyjki przez dwie
pary, miedzy którymi p. P. celował, roze-
szli się wszyscy do domu z wyrzutami
groźbą, iż go będą skarzyć. Ze ów par-
profesor ma teraz jeździć wszystkich prze-
praszać, to mniejsza, ale jaki wpływ to
wydarzenia szan. pedagoga musieli wywierze-

na tąże dędy tam jego uczniów gimnazyjnych, rojmiecie sami. O tem wszystkie dyrekcyi zdaje się nie wieć wiedzieć! Te-
perz rozkazemmo нашей публици, якъ въ-
стиво было, а тымъ самымъ опрокинемо
должъ п. корреспондента. Дни 2 л. лютого
дало руске литер.-драматичне тов. пред-
ставление театральне. По удачномъ пред-
ставлению зааранжовано коротеньку забаву
съ танцами для членовъ товарищества и
собѣ запрошеныхъ. Забава мала толькъ
три годины тревати, бо посли умовы съ
касиономъ по представлению лишь три го-
дины остава до диспозиціи. И того днія
гулило великий танцъ: польку, кадриль
два мазуры, вальса, а на коломыйку
косязь забудося, хотий всюды руска забава
зачиняется коломойкою. Члены выдѣля-
лит.-драм. товарищества тов. зауважали
подчасъ назвы однъ изъ нихъ выступини
и голоснѣйше сказаний до музыки: „Тепер
коломойка, тай буде конецъ!“, бо изъ
було ясно. На тое ктось изъ гостій от-
звався: „мазуръ!“, — единѣ публичнѣ
побачивши, що таки належитъ коломой-
ка, бѣгтиць таї танецъ и то не въ
дѣл пары, бо бѣльши половина гостій спо-
нула до танцю. По коломойцѣ еще
мазура танцювано, поки представателі
касина не пригадалъ Русинамъ на умовы.
Гостѣ розбѣглися изъ спокою домовъ. Очи-
женки, ажъ читатель рускій видѣть, з-
наю танцовати мазуру не будо, бо мазура
танцювано три разы. Такъ будо по правдѣ,
а теперъ пытаємъ п. корреспондента, въ
ѣткі приходить контролювати дѣла та-
варищества руского, наглядати, якъ вальто-
віо члены? Але п. корреспондентови D.
Pol. ишло о тое, щобы ложю оклеветати
учителіи-Русини, а еще бѣльше та-
перішнаго заступника гимназ. директора.
Мы видимо тое изъ слѣдуючихъ слогій:
„o tem zdaje się dyrekcyi nie wieć wiedzieć!
що ученики були изъ забавъ. На тое мы
съмъ сказати, що ученики хотійбы тамъ
и поспішились бути, то бути підъ дозо-
ромъ старшихъ и то впрочемъ на забаву
бѣльше приватной інже публичной. Да
съть але, що п. корреспондентъ, такъ пиль-
ный сторожъ учителіи. - Русини, и
хотіть собѣ бѣльше працъ изъ токи нагля-
дати тоби на речи, сочиненія, и

дь віддати, щоби на період добиватись, чи дирекція о тоймъ пісмъ вінав, чи ін. Ойті бувбы учутъ, що дирекція сейчасъ другого дні отвонила для ученикъвъ візки ходити на забавы съ танцими. Але, якъ сказано, кореспондентови ходило о оклеветанье заступника директора. Причини сеі клеветы може быти только одна, шо и заступникъ директора Русинъ, и хотѣлъ ее такій Русинъ, который не твориши даждної рускої справы ить Коломыїнъ аще передъ тымъ, ани теперь, всежъ таки тохъ велике сгішевъ п'ять очахъ кореспондентъ, що Русинъ заступникъ мѣстце директора.

Наш кореспондентъ входитъ извѣстить приватній домы, выносить въ нихъ сплетки и пускаетъ ширшій съѣтъ чрезъ Dziennik Pol. И таѣтъ иль послѣднюю части кореспонденціи самѣймъ неподѣльно вмѣшавъ особу почтеннаго нашего русскаго пароха. Говоримо непотрѣбно, бо и кореспондентъ дании ложи въ свѣтѣйшій кореспонденціи, хвалитъ о. крахлошина, чимъ яму, разумѣется, дуже немилъ приелугу зробилъ. Вѣщено бо, что доѣдѣлъ парохіанъ русскихъ, добра слана русскому народу и добре мнѣнія руского опініонаріту большу мають цѣну для свѣщника руского, иѣже похвалии такихъ кореспондентовъ и что така похвала рѣшилась клеветѣ. Ось что пишетъ кореспондентъ: „Niedawno temu, na rnski Nowy Rok, na czele deputacji russkiej mia³ miej sajnistã oracjê znowu profesor gimn. do tutejszego kanonika obrz. gr., aby on staj膮tu na czele wzi膮t w obronу russki nacjonalitet i wybawi膮 go z cisnacej nudzy. Kanonik, maz' swiatly i zacny, odpowiedzia mu toastem na zgodę i milo膮 braterska jakâ miedzy pokrewnymi szczepami istnie powiuna, co tez obeenii goście z zapalem przyjeli, a nasz nowca skrœciwszy siê nie zadowolony wyszedl z kwitkiem. Więc daibym wam podobnych obrazkow, jednak zatrzymam je na później.“ А теперь разъясняю и сю рѣчи, польши представлени

одного въ членовъ брацтва. До пост. редакціи "Дѣла" мы того и доносимъ, уважали цѣлу справу за домашку, иль ширшій сидѣть не кончъ годилось заскать. Дѣламъ тое теперь, хотій нести, но знаходей п. кореспондентомъ Dz. Pol. При нашій церкви есть брацтво Арх. Михаила основане на статутахъ. Брацтва належать кромъ мѣщанъ и интелигентій Русины, именно урядниковъ, учителей. На новый рокъ рускій юрисъ предсѣдатель Брацтва членовъ, чтобы іа гревшіо удалисъ до свого пароха, желаниямъ нового року. Задбралися члены Брацтва и разомъ интелигентій и юриши удалисъ до дому о. крылошанскаго Промону, яко то альтрано бував, поручено взамонійшому, а нимъ бувъ учитель гимназіальныи. Сей промовинъ короте сопечимъ не "заѣвіїсіе", до пароха имѣетъ Брацтва, просачи сего достойника рускаго, щобы исть дотенеръ тасъ и даши помагашъ словомъ добрымъ и поради прибитому нуждою народови, т. е. слово парохіянамъ. На тую промову о. крылошанинъ колькома словами подякувалъ, желания, запроснивъ всѣхъ братій до сти и доперка на тоасть внесеный други членомъ Брацтва, отпомѣнъ давшою вою. Въ той же дикувасть о. кр. бытимъ за память и запзывань до згоды греко-стянинской, до згоды Русиной межи съ бою, яко съ иными народностями и съ ронепонѣданіями. Всѣ разбѣшили вѣдомъ и одушевленъ. Панъ кореспондентъ обѣзцовъ читателямъ Dz. Pol. дати бѣлы ображакъ. Нехай дальше пише, протѣ тому никто ничего не скаже, толькъ звергнемъ его увагу, що за подобній писи, яко послѣдна, дуже легко можъ зйтиси съ немилымъ параграфомъ усненіи карнои.

ПЕРЕГЛЯДЬ ПОЛИТИЧНЫЙ

Австрійско-Угорська Монархія.

(Рада державна.) 115-е засѣданіе
рѣды державної отбулося дні 24 г
того. На гоѣ застѣданію велась дѣльше 2
бата надѣ внесеніемъ Линбаха
въ оправѣ школы. Въ дебатѣ изъ
участія такоже и министръ просвѣти, б.
Конрадъ, и высказался за проектомъ Л
бахера въ дуже зручной — якъ то и са
централистичніи органи признають — а
гуманитацій. Бар. Конрадъ откликнулся
роїнъ большинства въ тѣмъ засадничомъ спо
чи проектъ Линбахера нарушаетъ осовоз
державный законъ о 8-лѣтніомъ тренажъ
примусовой науки, чи нѣ. Проектъ Лин
бахъ, якъ звѣстно, звучить въ головѣ
мысли такъ: „Зо взгляду на особенности
нашепа Дальмации, Галичина съ пра
окимъ, Краинъ, Буковинѣ, Истріи, Герцѣ
и Градински даю власть уставодавству и
евому (соймамъ) въ тихъ краяхъ начин
змѣи въ принципіахъ, высказанныхъ въ
21 (8 лѣтній обовязокъ школьній), 28
29⁴. Министръ бар. Конрадъ заявилъ,
тымъ проектомъ не класується 8-лѣтній ч
науки а только оставляется соймамъ да
замѣнитъ послѣдній два роки обовязко
щденної науки на науку повгорателю.
По министрѣ промовили два генерала
бесѣдники, за проектомъ Линбахера и
Чаковскій противъ насъ. Засѣ.

На 116-омъ засѣданію ради добровольца 25 лютого велись дальнѣе дебаты по проекту Линбахера. Самъ резервент Линбахерь забралъ послѣдній голосъ въ подг. Въ свой босойдѣ подемизующи съ док. Промберомъ замѣгавъ мѣжъ пишши, что Вѣдни можно наиболѣчше перенесідѣтъ, и мимо 8-лѣтніи школьной науки „der alten hѣchste Heuriger“ широко пашутъ. Се за женье пос. Линбахера выкористана въ пос. Виленбургъ, добавочныи разу Вѣденціи и тымъ выликающа самой плаятъ и межи нѣмецкою публикою на галеріяхъ великій тумультъ гдѣ, что предсѣдатель плаятъ, гр. Коронинъ, и синъ ажъ перервати засѣданіе на часъ

години. При поименовічному голосуванні наль-
віткоєвській Лінбахер, чи якось приступили
до спеціальних лоббати, показалось 165 го-
лосів за приступальність до синіцької
Ковалській і Кухачковській голо-
сували єх проти. Руські посмі-
шилися Лінбахера, побоюв. Озвісніть не
обіз' участі в голосуванні. На всякий спі-
навші дія посмі голосували сім' разомъ
проти проекту Лінбахера. Проектъ Лін-
бахера не относится до Галичини.

При определении дебатов перед го-
лованьем наль §. I. называл пос. арх.
Штурмъ президента рады державной, гра-
фа Коронинъ, до всѣдания своего поглаву,
чи до принятия Липбахероваго внесения по-
требъ $\frac{1}{2}$ голосовъ, чи только беззагадной
большинствъ. Президентъ, гр. Коронинъ, вы-
сказалъ за беззагадную большинствъ, у-
знавши, чо внесение Липбахера не мѣстить
свѣтъ зѣмы основныхъ законовъ дер-
жавныхъ. Тогда пос. док. Штурмъ заяв-
илъ въ имѣніи вѣрно-конституційныхъ, чо
они уважаютъ принятие Липбахероваго про-
екта простою большинствъ голосовъ наруше-
ніемъ конституціи, застергаются и на бу-
дуще противъ правосудности таюхъ ухвалъ
и ухвалу §. I. Липбахероваго внесения ува-
жаютъ простою большинствъ „als nul und
nichtig“.

На 117-омъ засѣданіи вечеромъ
приняла рѣша державна внесеніе Липбахера
113 голосами противъ 79 изъ третомъ чи-
танско.

(Въ Босніи и Герцеговинѣ) паше вѣ-
ликое неподвожене можи народомъъ тъ при-
чины утажливого и торкотого поступанія
властї адміністраційныхъ при стяганію по-
датковъ, и тъ причины великихъ контбогъ-
ований адміністраціи, пожираючої велику
частъ тыхже податковъ. Тъ самыхъ уряд-
ныхъ круговъ признаються західъ, що адмі-
ністрація въ окупованихъ краяхъ не согла-
сьорганизована отвѣтно до отношеній мѣст-
цевыхъ, и що тъ тоймъ наглядѣ потребна
реорганизація.

ЗАГРАНИЦЯ.

Россия. Справа забурений спокієм
бдається дорочного торжества въ петер-
бургскомъ університетѣ закінчилася
такъ, що судъ університетскій виключивъ
оловкого ворохобника Берштайнъ зъ всіхъ
університетськихъ россійскихъ, на другихъ же
університетахъ наложивъ отповѣдній кары. Всі
ечати россійска въ одинъ голосъ ганять
оступченіе студентъ-ворохобникъ, ко-
рою способъ легкодушностію шкодить толькож
зпочаткомъ реформамъ въ дусі лібераль-
ції.

Сенаторъ Полонецъ занимасъ теперъ
лѣдствіемъ въ справѣ такъ званыхъ "се-
льскихъ бунтбѣ", котрѣ отъ колыкохъ
ѣтъ некоторякъ въ полуудиено-захѣднѣхъ
убернїакъ. Причину до бунтбѣ селян-
нихъ дадъ т. зв. "можованье" земель, тое саме,
ко у насъ комасація грунтбѣ. Селяни звы-
чайно чиновники дуже кривидили и кривидатъ
ри межеванію и для того то селяне подно-
ситъ бунты, чоловѣки и жѣнки прогоняютъ
чиновниковъ, а наслѣдствомъ того приход-
ить до села войско, бунты "умирать".
Газеты надаютъ по сенатору Полонецу,
ко быть выкрые многое надвужнѣ, якіхъ
опускаются урадники изъ порозумѣнію съ
ворамами при межеванію на кривду се-
лянамъ.

Турція. Всіхднє питан'я, за
отре тільки крохи проілто, котре мис-
ливъ славянськимъ і неславянськимъ наро-
дамъ предстаїаласи питан'ямъ житя або за-
ибели, ще доси не розшизане і не півнідо
де розшизане. Правда, Славаїе по вели-
кої катувѣ, по кронавыхъ а мало корист-
ивъ бояхъ въ 1875 до 1877 рр. притихли,
іраконють у себе дешь, голть, раны, котре
наслесла имъ вояни за волю. Сербія имен-
но, по зваменю министерства Ристича всту-
пила на дорогу дуже воїльнихъ і розумныхъ
реформъ. Але пожаръ ятряєся на другомъ
бочѣ, на греческому побоїствії. Точні
берлінського тракту що до розширення
границъ Греції ще въ доси не переведений
в Турція совсмъ не звилас схоты тіжъ
перенести. Греція деноміналаси, але надар-
мо, зачали готовитися до вояни і аже сим'ї
жинъ звернули на себе велику увагу Ев-
ропы. Греческо-турецькій сбір граничний
занявъ піду Европу; мало хвилюло, щоби
той сбір не ставъ бути причиною вин-
ирішної кризи въ Франції, а кто знає, чи
не ставъ причиною кризи въ Англії. Держа-
вами європейскими укладають проекты, ши-
щутъ поть, шають дешеві на всі боки
свѣта, щоби розъяснити, чи радше, єще
бльшо запутати справу. Въ Константинополі
раза турецкихъ министрбв радить
безпастство надъ залогодженемъ ток спра-
въ а скончиши нараду, заховує все гла-
такій. Въ такихъ обстоятельствахъ годится
роздланути бльшо внутрішне житя „хоро-
го чоловѣка“, познати у способленіе жіночихъ

и Турции народом в особливо Масометанах, чтобы таинь выслушивать ясный поклон из дыло, чого по легко забута зъ читаниемъ сличныхъ, звичайно суперечитныхъ итья и тельограммъ.

"Колибъ христіяне не будя такою собачкою, виномъ цяною гурмою нужденійши нездаръ, то будибы нась давно вже багатыи выгнали зъ Европы". Ты слова, може надто и досадны, высказали передъ колизи-
десята еще хѣтами одинъ прихильникъ ста-
ротоурскарої цартии и они дуже добре сказа-
ли о тоймъ, что почутое власною помочи у
Османѣвъ быть вже давна. Алеъъ сего
еще не выплывае, щобъ они мали коли ни-
будь до неи признантие явно и голосно.
Нікака нужда, плякі невроюжъ и нещаста не
зумсять Турбогъ до того. Тое, что звычайно
зовутъ магомеданскимиъ фатализмомъ, со-
властиво лишь безжѣрица гордѣсть, безжѣрие
занѣрѣе въ свои силы, котреи никогда не
дають Туркови сомнѣватися о тоймъ, что сго-
справа святыи и мусульмани побѣдити.

А иже як коли потрбна буда Тураська така фаталностини гордотъ и довготерпливостъ, то явно найбльше теперь Турецка держана, колись пострахъ цѣлой Европы, теперь находитою въ стадії цѣлкомъ розкладу. Може бути, що єсъ есть наслѣдкомъ тихъ вѣковыхъ кровавыхъ бо-

иъ, которыхъ Туреччина вела больше, иѣхъ

Англія. Голосиць прандскій агітаторъ Парнель подчасъ недавнаго першаго побыту свого въ Париже бичивъ и консервировъ съ постомъ Викторомъ Гуго, съ редакторомъ *Intransigent*, Рошфоромъ, и иными редакторами радикальныхъ газетъ и прошелъ ихъ, чтобы подправить справу прандску въ французскихъ часописяхъ. Зъ тыхъ причинъ выступили противъ Парнеля дублинскій архіепископъ Макъ-Небъ и написанъ въ того поводу наѣть пастырское посланіе. Такъ выступление католическаго владыки противъ Парнеля протестанта, «есть неумѣстно, бо Парнель сходится съ журналами парижскими, хотя и радикальными».

Ломницій, нар. въ Городку дрогобицкого дн. Юнівлятъ родився року 1807 а рукохвачався 1837 року.

— Гр. кат. митроп. Консисторія розбр
слала до своїх діаконів куренду, пра
гнадуючи якъ на подбâє возванеъ тъ року
1878, щоби тій занялися широ збиральсь
датківъ на будову церкви въ Монастири
скахъ, такъ якъ зачата робота зъ браку
фундушівъ пишется и потребно еще 5,000 зп.,
щобы въздобичти будову той церкви.

— П. Абрагамовичъ, польскій кандидатъ на посла въ округа избирочного Львова-Городокъ Яворовъ, разболтанъ яко маршалокъ львовской рады повѣтовой до delegatowej tonjke rady cyrkuляръ „rouifu“, чь которжъ вызывалъ ихъ, чтобы агитували за нихъ между народомъ. Чтобы не наразить „obieg magadowy na powiatu klecku“ и не выдати на „lup“ Русинамъ, потреба, якъ каже циркуляръ, „dzialac ostrożnie, rycząc glosie albo i energicznie“, особенно призывающи правоизборовъ. Наицѣкавѣшайшій въ циркуляре уступъ, которымъ п. кандидатъ-маршалокъ вызываетъ на delegatow, чтобы въ тѣмъ моментѣ телеграфично дали знать до львовской рады повѣтовой (sic!), колибы довѣдались, что stonniectwo przeciwne хоче урядити якій нибудь зборъ селянъ, бо такіе зборы требабы „wzgadniowac“. Икого рода має быть той „paraliz“ на селянъ, циркуляръ не каже. Кандидатъ чей нимъ не будуть, то хиба „wzgadza ca moneta“! Отъ якого то рода агитацийшій циркуляръ разосыпъ п. маршалокъ львовской рады повѣтовой, польскій кандидатъ на посла!

Гладстонъ упалъ буть сими дніми при в'їзданію до повозу и склічнося о підніжокъ въ голову. Рана оказалась не такъ небезпечною, якъ зразу думали, и здоровью министра-премієра теперъ вже совсѣмъ по-правилось.

правилось.
Найновѣйша „Синя книга“ мѣстнаго
изъ собѣ депешѣ министра Гранвилля до Кор-
бета, англійскаго амбасадора въ Атенахъ
Зъ тыхъ депешъ яже видно ясно вышыше
що цѣла унергтость и охота до вѣйны, яко
показала послѣдними часами Гречія, похо-
дить пластию зъ того, что Гранвилль безна-
стоянно захочуванъ Грекомъ, твердачи, що
Англія не позволить, чтобы якимъ нибудь
способомъ, чи то на конференціяхъ, чи су-
дахъ мировыхъ, державы европейской даї-
Гречіи менше бѣтъ того, что си пріобѣгли
берлинскій трактатомъ. Тіи запеванія
были причиною великихъ и коштовныхъ
приготовлій до вѣйны, які поробила Гречія
послѣднимъ часомъ. Гречскіи министры Три-
куппісъ а оттакъ Комундуровъ радѣ були
знати правдину думку правительства въ
англійскаго и готовы были поступати послѣ
ней; на дѣлѣ жъ они поступали за думкою
Гранвилля. Задесь, что таке дивне поступу-
нованье англійскаго министра выкличе пи-
териальную въ парламентѣ.

Помимо всякої опозиції парламентарій війска англійські дуже живо уступають въ Кандагару. Прозніція вся вже очущена а и зъ мѣста самого замога має уступити еще сего мѣсяца, такъ щобъ до весни всѣ війска англійскій зъ Афганістану повернули до Індії.

Франция. Въ парламентѣ французскомъ отбывалась 24-я заседа реформы комисіи для внесения реформы въ избирательное законодательство, именно "голосование посредствомъ" (Listensakratinierung). До комисіи выбрали 8 противниковъ и 3 прихильниковъ такого голосования. Въ рабочихъ бюроахъ голосовало 200 посланниковъ противъ реформы, а 181 за реформой (120 посланниковъ было неприисутственныхъ). Помимо этого гамбетисты надѣются, что реформа не пройдетъ.

Бурливі сцени, подобні до тихъ які захили передъ колькомъ драми въ парламентѣ, повториліся спікоже и въ сенатѣ. Дикъ де Броль выступилъ съ пропагандою до правительства (госце Гамбеты) взглядомъ греческой справы, а именин взглядомъ высылки оружія до Греціи. Презесь рады министровъ, Жюль Ферр, вышолъ на трибуну, чтобы отпновѣти на итерпелацию, але правица заглушила его голосъ криками и стукотомъ, такъ що бин постоявши лжісъ честь, злѣзъ зъ трибуны. По нѣмъ вступивъ на трибуну членъ провицѣ Бюффе, але лжіица знонъ подняла такій крикъ, що й той не мігъ прійти до сло-ва. Президентъ сенату, Сей, хотѣвъ вже закрыти засѣданіе, коли наразъ крики стихли и дебатъ почала своюю порядкомъ. Внесеніе Бюффе унело 116 голосовъ противъ 11

НОВИНКИ

— Подчасъ нынѣшнаго вечера въ честь Т. Шевченка заявляю комитетъ за-раджуючиа услугу въ гардеробѣ, где ВД гостя зволить ласкай дати складать ири столицу въ присутствію комитетовъ. Дѣ-ходъ въ тыхъ даткѣ призначенный на зре-ставроаніи могилы Т. Шевченка.

— 50-ти роковини своєї духовної са-
жби обходивъ дні 8 (30) с. м. о. Іоан-

Обчислення чинної армії. Після обчислення її для 31 грудня 1880, переведеної військовими властями, виносить статистична армія від Австро-Угорщини 271,474 людів, від якої суму випущено 1,160 кавалерії, які також і 14 обробів, котрі якою ремонти та ін. належать до поїзда даху військових кораблів, перебуваючих на чужих водах. З того числа належала до країн заступлених від рідної держави 168,698, від країн угорської короною 84,339, від Боснії та Герцеговини 27,956, від Аз-Кале 116, як корветів "Фазана" на морі 245, на пароплаві "Таврія" станиця панівна в Константинополі 81 людів. Показані права своїми та принадлигостіми припадає на Австро-Угорщину 14,965, на Австро-Угорщину 4,637, Салzburg 2,506, Стієрію 9,021, Карантію 2,658, Країну 3,769, Побережжя 5,552, Тироль та Форальберг 3,693, Чехія 48,754, Моравію 12,764, Шлезія 4,881, Галичину 39,185, Буковину 4,378, Далмацію 3,041, Угорщину 23,988, Кроацію та Славонію 15,418, Боснію 1,186, Німеччину 320, Швейцарію 24, Італію 88, якіх країн 36 людів. Після розрахунку було: римськ. кат. обр. 197,277, греко-кат. обр. 23,874, старокатоліків 547, греко-прав. 16,756, орієнитсько-прав. 208, протестантів 11,123, нахінів 13,174, унітарів 369, мус. обр. 7,652, магомет. 328, інших вірменів 166 людів. Із них домашній поділ: 97,753 людів інженерів, 45,748 чоловік, моравських та словенських, 20,671 кротських та сербських, 19,678 польських, 18,557 (?) руських, 7,901 словенських, 3,669 італійських, 11,281 румунських, 46,216 мадарських. Читати і писати уміло 187,434 (69%) людів, тільки читати 11,935 (4%), але читати аналіти 72,105 (27%). Вільного стану було 258,651 людів (953 из 1000), жінок 712,125 (45 из 1000), вдовиць 627 (2 из 1000), від кінця розлучень 112, та розведеннях 71.

Соціалісти сидіють на день 2 л. вересня від р. своїх приверженців з цілого світу генеральні збори до Цюриха.

(II) Комісія школи паризької Ради міської ухвалила подіління всіх учеників школи Паризької на батальони, а то із цією, щоби їхніх відправити до муштрови військових та рівночасно подати дільницьму розривку. Кожий батальон (600 дітей) буде дільникою на 4 компанії; відправи компанії будуть отримувати четверга по обіді, а муніципалітет цілого батальону, разом зібраним, першою середи кожного місяця. Зброю будуть становити малі наркоми до того пояса, предложеного взору зробленої стрімби та двоєбічної мечі, похожі на багнети. На початку узброяти лише дітей від 11—13 року життя та їх буде вже становити армію 23,000 малыхъ воїнівъ. Міністор військъ призначає дуже радо тое писане від паризької же комендантів школи військової від Pointville Pont виробити відповідну інструкцію. Що року мається отримувати загальна ревізія при кінці року школиного. Буде то неслыхані дії для познайомленихъ оборонцівъ Франції, а мізакъ для родичівъ і загаломъ для цілого публичності.

Який кінець подібавъ злодію? Від Воли під час Варшавської побачивъ ранією однією колонистою на своїмъ паркані зъ однієї сторони висічого чоловіка, зъ другою — вінчика. Речъ міжася такъ: Въ почі зажрався до того ходькою злодій, пойманъ въ хвібъ молодого венра, заключивъ его, а потімъ взявъ на шнур, хотічи его виснести. Не було однакъ іншого виходу, якъ тільки черезъ парканъ. Злодій привезавъ венра до себе і самъ вистащивъ съ нимъ на парканъ. Ту однакъ — такъ відай долю його — посочивши і сівъ на одну сторону, а венра на другу. Вже більше не злізъ той злодій на землю, бо шнур стиснувъ такъ сильно що шию, що смерть настутила. Така отже висніла оба мертві тіла въ рівнівні ажъ до рані.

Въ цілому знам'я святъ числять 2,623 різнихъ язиківъ, въ якихъ припадає на Європу 587, на Азію 396, на Африку 376, а на Америку 1,264. Число релігій висносять близько 1,000. Що до числа мужчинъ та жінокъ, то тихъ послідніхъ єдва більше на світі. Четверта частина дітей умирає передъ 7-мъ рокомъ, половина передъ 17-мъ. На 1,000 людей досліджено 100 дітей, на 100 буваво 6 людівъ 60-літніхъ, на 500 одинъ 80-літній. Число всіхъ душъ висносять близько 1/2 мільярда. Що робить умирів 333 мільйони людей, проте 69 на мініуту; число уродженівъ річно висносять трохи більше.

Въказъ датівъ на ціль братства та бурси імені св. о. Миколая въ Золочеві:

- Веч. о. Грабинській Йосифъ, парохъ въ Кутківі 5 зв.;
- Веч. о. Чемеринській Александеръ, парохъ въ Золочеві 5 зв.;
- Веч. о. Луцькъ Теодоръ, парохъ въ Годові 5 зв.;
- Веч. о. Левицький Кароль, парохъ въ Ольшаниці 5 зв.;
- Веч. о. Малухъ

Миколай капеланъ въ Балухіві 5 зв.;

- Веч. о. Держко Орестъ, приходи въ Озерянки 2 зв.;
- Він. Громницкий Йосифъ, п. к. пасторъ въ Золочеві 5 зв.;
- Чест. Дреникій Андрей, господаръ въ Плаугова 1 зв.;
- Чест. Метельський Івана, господаръ въ Метельському 5 зв.;
- Чест. Кузьма Василь, господаръ въ Уши 5 зв.;
- Чест. Малухъ Теодоръ міщанинъ въ Поморані 2 зв. — Разомъ 45 зв.

Щедрикъ Дателянъ складає відъ бурсы широруське Спасибо.

Ось відъ бурсы ім. св. о. Николая Золочеві.

А. Чемеринській, председатель.

І. Гураль, касієръ.

Вѣсти епархіальни.

Зъ Епархії Львівської.

До інституції канонічної завіданій: оо. С. Назарій із Шляхтиців, К. Чепель із Кронівичів, А. Волинський із Кошиловиців, М. Кордуба із Сущно та К. Яримович із Шимонастри.

Въ пропозицію принятій: оо. І. Семеновичъ въ Іванівці, П. Бородякевичъ въ Ковалівці, А. Гарасевичъ въ Фитківі, Прокурницікъ въ Отинії та Т. Косенічъ въ Галичі — на капеланію Кам'янича дек. тисяченічного; І. Войнаровський въ Лядського, П. Струтинський въ Космача та ІІІ. Киселевський въ Толмачика — на парохію Толмачика дек. коломийського.

Позволені на отпрачу служби божої такъ въ своїй інтенції якъ і за принятиемъ отягненій мисальної одержавъ о. І. Кудрікевичъ.

На конкурсъ розписана парохія Боршчівської бурси брецької, съ речицемъ до 7 (19) має с. р.

Зъ Епархії Переяславської.

Адміністрацію одержавъ о. Василій Цюкъ въ Годинівці дек. мостицького.

Ординарітськимъ отпоручникомъ при окружній Раді школи въ Іворонії заснованій іменованій о. Йосифъ Лозинський въ Івороні.

Личний додатокъ по 100 зв. на три згода одержавъ о. Йосифъ Менцинський въ Маластові дек. біцького.

Розглянувъ зъ адміністрації капеланії въ Гадинівці о. Андрей Дроздовський въ Вислоківі дек. исельського.

Въ пропозицію на парохію Нинівичі дек. прославленого принятій 11 кандидатівъ, а на капеланію Грозвівіві дек. жукотинського одного кандидата.

Конкурсъ розписаний на парохію Бѣла дек. потєлицького, надана приватного, съ 30 морг. орієнти поля, 5 морг. сіножаті, 6 слож. дріжі, вільнимъ міливомъ та 262 зв. 62 кр. додатку конгрульального. Речинець подана до 18 (30) цвітівъ с. р.

Всѧчина.

— Повстанье зъ гробу. Зъ Букарешту доносять о слідуючій незвичайній смерті. Коло Ротешти умерла на епідемію донка-одиничка заможнихъ родичівъ, котра недавно заручилася. Однією єї въ весільну одягу, украсено золотими дорогоцінними оздобами — і зложено въ землю могилу. Въ почі по похоронахъ лінило на цвинтарі три злочинці, откопали могилу і взялися здирати зъ покійної дорогоцінності. Втій гадці піднявъ одинъ розбішка голову покійної, але голова заснулася єму зъ рукъ; кілька разъ повторивъ більше, а врешті розорджений ударивъ покійну пухликъ въ каркас. Втій хвінти отворила небощіка очі та промовила: "Прошу васъ, не забинайте мене..." Страхъ отшкрунивъ злочинцівъ і они утікли не оглядомъ. Тоді встала дівчина і зібралиши всі свою силу, зайдла до сільського пастора, котрому сповідала, що съ нею сталося. Загідомъ відомі родичівъ, котрі єї нервізовано радостю побачили свою любовь доньку живою і заявили, що они дарують та єї дорогоцінності свою доньку тымъ, котрі вибавили єї зъ смерті. Однакъ злочинці на тое відмінне не явились...

— Любомъ ворогомъ своїхъ! Одинъ духовний говорить до свого прихожанина, закидаччи сму піньство: "Слухай, Михайло, горбакъ — то твой найбільший ворогъ".

— "Ахъ, паното, — отповівъ піаніца — чиємъ святе письмо не читати настъ, щоби любити своїхъ ворогомъ?" — "То правда, — сказавъ духовний — але оно не говорить предс., щоби ихъ полікнати..."

— У Хинчиківъ наяву дивний звичай. На дахахъ своихъ дому більше клаудуть они гориці; якщо гориць обернені въ дномъ до уліць — значить, що въ дому находити доньку, але сще недоросла; гориць зверненій отворожъ до уліць означає, що донька може ити уже за мужу; на охуці вінчані дівчінці здіймають зъ даху гориць.

— По чимъ познати гарний зубки? «Са-

нікъ має дуже гарний зубки» — сказавъ однієї сільській жінці, що товариство вільськіхъ сільськихъ осібъ. «А євъ отиже той знаєте, коли не видите?» — обзвінався другій товариця. «Такожъ предс. чую, — отповівъ сільський — якъ таї панікъ відъ години безъ перестанку сієї...»

Курець львівський відъ 28. лютого 1881.

платить за жалобу	австр. залогомъ
р. кр.	р. кр.
779	779
172	175
300	363

платитъ за жалобу	австр. залогомъ
99 70	100 60
92 80	93 80
99 70	100 60
103	103 90
102 50	104 —

платитъ за жалобу	австр. залогомъ
98 75	99 75
101 —	102 50
101 50	103 —

платитъ за жалобу	австр. залогомъ
19	21 —
23 50	25 50

платитъ за жалобу	австр. залогомъ
5 45	5 55
5 46	5 56
9 28	9 38
9 54	9 63
1 50	1 65